

Sygnatura akt VII U 2424/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 18 marca 2015 r

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r. w Poznaniu

odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P.

z dnia 25 kwietnia 2014 roku Nr (...) -1/20/I

w sprawie Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w całości i przyznaje odwołującemu Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1 lutego 2014 roku na stałe.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

(...)-1/20/I Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku z dnia 3 stycznia 2014 roku, odmówił Z. P. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem Komisja Lekarska ZUS w dniu 15 kwietnia 2014 roku stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Z. P. w ustawowo przewidzianym trybie i terminie, odwołał się od powyższej decyzji, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przywrócenia mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu pisma odwołujący podał, że z przedstawionej przez niego dokumentacji lekarskiej wynika, iż nie następuje poprawa stanu zdrowia, zatem świadczenie z tytułu niezdolności do pracy powinno być kontynuowane.

W. pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący Z. P. urodził się w dniu (...) Z zawodu jest socjologiem. Pracował jako sprzedawca, pracownik administracyjny, archiwista, magazynier oraz pracownik ochrony. Od 1 czerwca 2012 roku wykonuje w pełnym wymiarze czasu pracy pracę na stanowisku kierowcy kat. C + E oraz operatora podnośnika koszowego.

Decyzją z dnia 10 maja 2004 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. po rozpoznaniu wniosku z dnia 22 marca 2004 roku odmówił Z. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na skutek odwołania Z. P. z dnia 18 maja 2004 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 10 maja 2004 roku i wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2005 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 3449/04 przyznał Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 22 marca 2004 roku na okres 3 lat. Decyzją z dnia 20 maja 2005 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał Z. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22 marca 2004 roku do dnia 31 marca 2007 roku.

Decyzją z dnia 16 lipca 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu wniosku z dnia 17 kwietnia 2007 roku odmówił Z. P. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na skutek odwołania Z. P. z dnia 20 sierpnia 2007 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 16 lipca 2007 roku i wyrokiem z dnia 11 marca 2008 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 2946/07 przyznał Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2007 roku do dnia 31 maja 2009 roku. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał Z. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2007 roku do dnia 31 maja 2009 roku.

Po rozpatrzeniu wniosku Z. P. z dnia 28 maja 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. decyzją z dnia 20 lipca 2009 roku odmówił przywrócenia wnioskującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z. P. wniósł odwołanie od tej decyzji, postanowieniem z dnia 23 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII U 2523/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie od decyzji z dnia 20 lipca 2009 roku.

Z. P. w dniu 15 stycznia 2010 roku wniósł o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 11 maja 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu wniosku z dnia 15 stycznia 2010 roku odmówił Z. P. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na skutek odwołania Z. P. z dnia 24 maja 2010 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 11 maja 2010 roku i wyrokiem z dnia 26 maja 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 1258/10 przyznał Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 maja 2012 roku. Decyzją z dnia 21 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał Z. P. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 maja 2012 roku.

Decyzją z dnia 4 lipca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił prawo Z. P. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 czerwca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku.

Decyzją z dnia 12 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił prawo Z. P. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku.

(...) Z. P. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 27 stycznia 2014 roku stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. W dniu 6 lutego 2014 roku Z. P. wniósł sprzeciw od orzeczenia z dnia 27 stycznia 2014 roku. Po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującego, Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2014 roku potwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

W dniu 25 kwietnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wydał zaskarżoną decyzję, od której odwołujący wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Czyniąc ustalenia w spornej kwestii, czy odwołujący jest częściowo bądź całkowicie niezdolny do pracy, na czym polega poprawa stanu zdrowia w stosunku do stanu zdrowia będącego podstawą do wydania w dniu 23 stycznia 2013 roku

orzeczenia przez Lekarza Orzecznika ZUS oraz czy okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy powstały po dniu złożenia odwołania od decyzji z dnia 25 kwietnia 2014 roku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu laryngologii J. Z., kardiologii J. B. i nefrologii M. K. (1).

U.: głęboki niedosłuch ucha prawego, stan po wszczepieniu implantu smakowego w lewe ucho, chorobę nadciśnieniową niepowikłaną narządowo, torbielowatość nerek w IV stadium choroby nerek.

W. odwołujący się jest osobą częściowo niezdolną do pracy, od czasu ostatniego badania przez Komisję ZUS jego stan zdrowia nie uległ pogorszeniu, ale też nie poprawił się. Rokowania są niepomyślne – słuch w uchu prawym w przyszłości nie ulegnie poprawie, ale najprawdopodobniej nastąpi pogorszenie. Po przeprowadzeniu badania biegła stwierdziła, iż odwołujący w ograniczonym zakresie porozumiewa się mową potoczną, jego mowa jest zniekształcona, słyszy, ale gdy jest cicho w pomieszczeniu i gdy patrzy na mówiącego. U odwołującego stwierdzono szereg ograniczeń co do wykonywanej pracy.

W. odwołujący nie jest obecnie niezdolny do pracy. Nie występują u niego objawy świadczące o powikłaniach narządowych nadciśnienia tętniczego, brak jest utrwalonych, złożonych zaburzeń rytmu serca, aktywnej choroby wieńcowej, powikłań mózgowych nadciśnienia, niewydolności serca oraz defektu hemodynamicznego. Nie wymaga diagnostyki szczegółowej.

W. odwołujący jest trwale, częściowo niezdolny do pracy z przyczyn nefrologicznych. Biegły stwierdził, iż stężenie kreatyniny w surowicy u odwołującego jest podwyższone (wartość przesączenia kłęboszukowego wynosi 28 ml/min), co kwalifikuje odwołującego do rozpoznania IV stadium choroby, przy czym, z uwagi na nadciśnienie tętnicze typowe dla tej choroby, rozpoznanie jest pogorszone. Biegły podał, że torbielowatość nerek jest chorobą o podłożu genetycznym, która nie rokuje poprawy ani wyleczenia.

W łącznej i zgodnej opinii biegłych laryngologa, kardiologa i nefrologa Z. P. jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 3 lutego 2015 roku pełnomocnik organu rentowego nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych od strony medycznej, zwrócił natomiast uwagę, że biegli nie wskazali daty początkowej orzeczonej niezdolności do pracy.

(...)(...)

Na rozprawie w dniu 18 marca 2015 roku Z. P. podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu i oświadczył, że zgadza się z opinią biegłych sądowych.

P. Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy na kartach 14 i 16-111 oraz dokumentów zgromadzonych w aktach pozwanego organu rentowego o znaku (...), jak również w oparciu o pisemne opinie biegłych lekarzy sądowych laryngologa J. Z. i kardiologa J. B. z dnia 30 września 2014 roku oraz nefrologa M. K. (2) z dnia 31 października 2014 roku oraz opinie łączne biegłych z dnia 4 grudnia 2014 roku i z dnia 17 lutego 2015 roku, znajdujące się na kartach 121-123 i 133.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty urzędowe zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione w ramach przysługujących im kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Nadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Natomiast dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie miała w szczególności dokumentacja medyczna z przebiegu leczenia Z. P., zgromadzona w aktach rentowych oraz nadesłana przez odwołującego w odpowiedzi na

zarządzenie Sądu z dnia 23 czerwca 2014 roku. Udostępniona biegłym dokumentacja medyczna pozwoliła bowiem w wystarczającym stopniu ustalić jaki jest faktyczny stan zdrowia odwołującego.

Wszelkie sporne okoliczności Sąd wyjaśnił ostatecznie w oparciu o pisemne opinie przygotowane na zlecenie Sądu przez biegłych lekarzy sądowych z zakresu laryngologii, kardiologii i nefrologii. Opinie biegłych dostarczyły Sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego ubiegającego się o przywrócenie prawa do renty, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia.

Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłych nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu.

Sporządzone w toku niniejszego postępowania opinie biegłych sądowych, w ocenie Sądu, spełniały powyższe wymagania. Nie zostały ujawnione jakiegokolwiek okoliczności podważające ich moc dowodową. Są one jednoznaczne, spójne i logiczne. Nie zawierają żadnych wewnętrznych sprzeczności ani luk. Sformułowane w nich stanowcze i konkretne konkluzje w pełni korespondują z rezultatami przeprowadzonych i opisanych przez biegłych badań. Biegli po przeprowadzeniu wnikliwej analizy stanu zdrowia odwołującego oraz przebiegu jego dotychczasowego leczenia przekonująco wyjaśnili przyczyny dla których ostatecznie uznali odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy, logicznie argumentując zasadność wniosków.

Z uwagi na powyższe, wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych. Sąd w pełni podzielił poglądy i oceny tych biegłych. Nie zaistniała więc potrzeba powtarzania lub uzupełniania postępowania dowodowego, w tym również dopuszczenia dowodu z opinii biegłych sądowych innych specjalności, tym bardziej, że odwołujący nie wnosił o badanie przez biegłego innej specjalności, a pozwany nie zakwestionował opinii biegłych.

Sąd zważył, co następuje

Odwołanie Z. P. zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie odwołujący Z. P. domagał się przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wstrzymanej od dnia 1 lutego 2014 roku.

W świetle przepisu art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku poz. 1440), powoływanej dalej jako ustawa emerytalna, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do art. 57 ust. 2 ustawy, przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3, a zatem wymogu powstania niezdolności do pracy w czasie ubezpieczenia lub następującym po nim okresie ochronnym, nie stosuje się do osoby, która udowodniła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolna do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres 5 lat, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 2 ustawy).

Wymogu tego nie stosuje się jednak wobec mężczyzny, który legitymuje się co najmniej 30 – letnim okresem składkowym i jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 100 ust. 1 ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Pojęcie osoby niezdolnej do pracy definiuje przepis art.12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej wskazując, że całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Uwzględnia się również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej).

W niniejszej sprawie bezsporne pomiędzy stronami było, iż odwołujący Z. P. posiada wymagany przez przepisy okres składkowy i nieskładkowy oraz to, że odwołujący miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 stycznia 2014 roku.

Rzeczą Sądu pozostawało zatem ustalenie, czy odwołujący stał się niezdolny do pracy po 31 stycznia 2014 roku, jeżeli tak, to na jaki okres, czy istnieją podstawy do przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i czy zaskarżona decyzja odmawiająca wypłaty świadczenia z uwagi na stwierdzenie zdolności do pracy odwołującego była prawidłowa.

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, iż odwołujący Z. P. jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

Rozpoznane u odwołującego schorzenia o podłożu laryngologicznym i nefrologicznym naruszają w sposób istotny sprawność organizmu odwołującego i stanowią istotne ograniczenia w czasie wykonywania pracy zarobkowej. Stan zdrowia odwołującego w porównaniu do badania przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 23 stycznia 2013 roku nie uległ poprawie. Z. P. słyszy jedynie, gdy w pomieszczeniu jest cicho i gdy patrzy na mówiącego, a słuch w prawym uchu nie ulegnie poprawie. Ponadto mowa odwołującego jest zniekształcona. Schorzenie nerek w IV stadium choroby również nie rokuje poprawy i wpływa na częściową niezdolność Z. P. do pracy zarobkowej.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym dokumentacja medyczna oraz niezakwestionowane przez strony opinie biegłych sądowych jednoznacznie, w ocenie Sądu, wskazują zatem, iż Z. P. jest nadal, nieprzerwanie, częściowo niezdolny do pracy.

Nie budziło również wątpliwości Sądu, iż częściowa niezdolność do pracy ma u Z. P. charakter trwały. Biegła laryngolog wskazała bowiem jednoznacznie, że schorzenia o podłożu laryngologicznym nie ulegną poprawie, wręcz prawdopodobne jest pogorszenie słuchu w uchu prawym odwołującego, natomiast biegła nefrolog podała, że schorzenie nerek ma podłoże genetyczne, nie rokuje poprawy ani wyleczenia.

Reasumując z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej Sąd stanął na stanowisku, iż odwołujący legitymuje się zarówno wymaganym stażem pracy jak i jest częściowo niezdolny do pracy na stałe, co oznacza, że spełnił wszystkie wymagane warunki do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w całości i przyznał odwołującemu Z. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2014 roku na stałe.

SSO Małgorzata Kuźniacka – Praszczuk

Z./

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego H. K. wraz z aktami rentowymi,
3. za 14 dni od doręczenia albo z pismami

P., dnia 24 marca 2015 roku

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczuk